

[Landbrugsministeren.]

Kongeaen efter 4. Oktober-Loven og efter den gamle Lov, og der vil gives nogen Støtte, selv om man ikke skal overdrive det, til kriseramte Landmænd, der gerne vil af med et Stykke Jord, men ikke kan komme det. Og stemmer man Forslaget ned, hvad jeg forstaaer de Konservative og Venstre vil gøre i Landstinget, saa bliver Resultatet, at vi i det kommende Aar ingen Udstykning faar Nord for Kongeaen, og vi faar ingen Hjælp til de Landmænd, der ønsker at sælge Jord, Vi vil kun faa Udstykning i Sønderjylland og kun efter 4. Oktober-Loven.

Det er det ejendommelige, at de to Partier, der nu hader Udstykningen efter 4. Oktober-Loven som Pesten, hvis de i Landstinget indtager det Standpunkt, som de her har givet Udtryk for, vil bevirke, at der kommer en Ordning, der kun giver Mulighed for Udstykning efter 4. Oktober-Loven og fuldkommen udelukker Udstykning efter den gamle Lov.

Derfor vil jeg anbefale, at man stemmer for den midlertidige Lov, som giver Mulighed for Udstykning efter begge Principper.

Ordføreren (Larsen [Bjerre]): Efter at den højtærede Landbrugsminister har udtalt sig, som han har, og efter at den højtærede Minister har imødegaaet det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, skal jeg fatte mig ganske kort. Jeg har kun et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen. Jeg havde fremsat den Udtalelse, at hvis der blev en Jordlovgivning, vilde den dog faa sin Betydning som Kriseforanstaltning for Jordsælgerne, og jeg sagde samtidig: men dog efter min Formening nok saa meget for det, der er Jordlovgivningens egentlige Opgave, nemlig at skabe nye Hjem og nyt Virke. Det fastholder jeg endnu, fordi jeg tror, at selv i den Tid, vi staaer i, vil der være adskillige Egne paa Landet, hvor Udstykningen vil have sin Betydning, hvis man kunde faa Lovforslaget gennemført.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen sagde om de 3 Mill. Kr., som det Ændringsforslag, der var stillet, indeholder, at de betyder som Kriseforanstaltning ikke mere end en Draabe paa en varm Sten. Jeg tror dog, at der er adskillige ude i Landet, der har Vanskelighederne paa nært Hold, som vilde hilse med stor Tilfredshed, at vi fik en Jordlovgivning med de 3 Mill. Kr., der dog vil betyde ikke saa lidt i den Situation, vi er inde i. Men jeg gentager: For mig

vil det være det afgørende, om Jordlovgivningen blev gennemført, fordi jeg mener, at dens egentlige Opgave og Formaal er at skabe nye Hjem og nyt Virke.

C. O. Pedersen: Der er ikke fremkommet noget nyt fra de ærede Talere, siden jeg talte sidst, undtagen fra den højtærede Minister, der fremsatte en Bemærkning, som jeg finder Anledning til at svare paa. Ministeren holder stadig væk paa, at Ministeren selv og Regeringspartierne har gjort en meget væsentlig Indrømmelse; saadan forstod jeg den højtærede Minister. Naar Forholdet nu er det, som jeg sagde første Gang, at der stadig væk er en Præmiering — denne Præmiering er der jo! — af Jord i offentligt Eje, med andre Ord man foretrækker Fæste fremfor Selveje, saa maa de Herrer undskyldte, at jeg ikke kan tage imod den fremstrakte Haand. Jeg finder ikke, det har nogen som helst Værdi, naar de ved, at vi er villige til at gaa med til en varig Udstykningsordning, hvorefter de paagældende kan vælge Købesum og de kan vælge Jordværdi, de maa vælge, hvad de vil, bare de bliver stillet lige, en Ordning, som Landet kan være tjent med, og Husmændene med. Men Regeringspartierne kan ikke faa os med til denne særlige Præmiering af Jord i offentligt Eje. Det gaar ikke, denne Præmiering af Fæstebrug er nu forbi, og vil man have en Ordning, er der ingen anden Vej end at imødekomme os paa det Princip. Pengene, siger jeg, har vi altid kunnet tale om.

Jeg forstaaer, at det var Ministeren et lidt ubehageligt Spørgsmaal, jeg havde rejst om Afskrivning af Gælden paa Husmandsbrug — hvad den højtærede Minister jo ogsaa er klar over skal til. Jeg var klar over, at Ministeren gerne vilde have det drejet hen til, hvad jeg mente om Gældsafskrivning i al Almindelighed. Jeg ved nu ikke, om Ministeren har tænkt sig, at han vilde betale denne Gæld. Der er jo den Forskel paa Gælden i de to Tilfælde, at i det ene Tilfælde er Staten Kreditor, i det andet ikke — jeg ved ikke, om Ministeren tænker sig, at Staten skulde betale Gælden her, jeg har ikke forstaaet Ministeren paa den Maade.

Lad os nu holde os til det Tilfælde, hvor Staten staaer som Kreditor. Der er der jo ikke andre, der har noget at skulle have sagt, og det forekommer mig, at man burde vise, hvad man mener om det, om det der er de Herrer's Tanke, at Gælden skal blive staaende og taarne sig himmelhøjt op, eller